

A my měli teprva neděli!

Co může bejt v pondělí lepšího než mít dovolenou? Nic asi. Zvlášť, když tu dofču má člověk na chalupě. Vstanete si na pohodičku jako poloviční Pražák. Poloviční proto, že nevstanete až nějak úplně v příšernou hodinu, ale lehce si prostě přispíte. A nejen vy. I ohařici. Páč ti už se v neděli večír dobrovolně sáčkovali sami od sebe do chalupy. Jako že napapat, vyčůraný už jsme, takže jen pomodlit a na gauč spát. A to už je co říct, když i Taliprtka si stoupne ke dveřím a dožaduje se vstupu, zatímco vy zalíváte. Jindy rajzuje venku, dokud to nezabalíte vy. A ani Rumouška netankovalo, že se zalejvá. Kdepáák v neděli se přece toudle dobou už dávno spí ☐ .

Takže jsme si fšící pěkně přispali a pak si dali pohodičkovou snídani na zápraží. A pozorovali při tom strakapoudici Kikinu /Kikina proto, že strakapoud prostě dělá Kik-kik./, kterak si posiluje pupek na krmítku. Krmítko je to totiž závěsný. Kupovali jsme ho domů do Prahy kvůli holubům. Nebo teda resp. proti nim, že aby se nesomrovali malým ptáčkům do krmítka a nevyžírali jim všecko zrní. Enemže von ani ten holub nejni vždycky bezmozek a jeden z nich přišel na to, že když do krmítka nalítne, rozhoupe ho tím a dokáže tak zrníčka vysypat na zem. Čert vem zahnojenej balkon, to uklidíte, ale štvalo nás, že to všechno těm malejm pticám sežerou. Takže jsme krmítko vzali na chalupu a udělali tím radost hlavně zvonkům. Ty jsme na zahradě delší dobu neviděli, ale v momentě, kdy se instalovalo tohle krmítko, začali se objevovat, naučili se na něj jako první a teď ho okupují hlavně oni. A nebo teda Kikča.

Ta zpočátku nevěděla, jak si s ním poradit a i když to několikrát zkusila, chodívala radši dolů sbírat to, co zvonci shodili. Je to přeci jen pohodlnější. Ale.... zase si nemůžete tolik vybírat a musíte hledat mezi slupkama..... takže..... takže se do toho napřela a za pár dní to natrénovala. Je velká, takže se tam nevejde. Musí se v letu zachytit za okraj atady přichází ke slovu to břišní svalstvo - musí ho zatnout, aby se udržela a mohla si tak nasbírat pár semínek. S nima pak poodletí na kmen vrby a tam si je ve štěrbině rozklofe. Před tím ovšem ešče spokojeně "kikne" jak se jí to povedlo. V současnosti už to má milá Kikča nejen supr natrénovaný, ale taky se přestala plašit, když se někdo v okruhu půl kilometru pohne. Zatímco předtím jste nemohli ani nakřenit nos, teď už můžeme i vstát ze židle, aniž by se poplašila. Zvonci ti už to maj vůbec na háku, to můžeme přímo jít i do sklepa a zpátky a z krmítka, či z trávy pod ním se nehnou.

Jsem zvědavá, jak a kým ožije nový krmítko, který Brtník zbudoval na louce před kuchyňským oknem. Zásoby slunečnice, zrní a sušených červů právě dorazily, takže o dalším víkendu dojde ke slavnostnímu otevření dalšího ptačího bufáče. A hlavně se těším, až bude dobudovaný koupáníčko pro ptáčky na zahradě. Teď se dodělal kamenej sloupek a schne první pokus o misku na vodu. Když mluvím o ptačím koupání - všimla jsem si jedny věci. Od té doby, co jsem instalovala do óserka čerpadýlko do hnízda, chodí se najednou na břeh jezírka koupat ptáčci. Do té doby jsem tam žádnýho při hygieně nezastihla. Zato teď často přistihnu nějakýho opeřence, který se tam ochomejtá.

Odpolko jsem si s ohaříkama zašla na chvíli do pole. Liščí rodinku jsme opět nezahlédli, ale když jsme sešli úplně dolů, zaregistrovala jsem opodál, že z pšenice koukají srnčí ušiska. I stáhla jsem si ohaříky k sobě a pomalu jsme hromadně postupovali vpřed. Ušiska pak zmizly a ozvalo se našťvaný štěknutí. Aaa pan srnec se našťval, že mu kazíme siestičku. Tak to jsme úplně nechtěli, pane srnče, ale když už, tak toho využijeme k určitým nácviku sebeovládání se a poslušnosti.

Usadila jsem ohaříska a společně jsme poslouchali, jak srnec kousek pod námi u potůčku haraší a poštekává. A já při tom odměňovala jejich sezení a zájem o mou maličkost. Pak jsme se v tichosti otočili a vraceli se zpátky. Nechala jsem ohaříky volně poletovat pod dozorem prostorem a když jsme se vrátili, vzali jsme ještě ven na procházku kuřátka □ . Tentokrát ne v podobě skeletů, ale nacpala jsem si do každý kapsy jedno vajíčko a za huronskýho řevu madáme Hůrikáne jsme se vyvalili na louku. Já si musela dávat pozor na to, aby do mě ta bláznivka ve svý pomatenosti nenarazila a já pak v kapse to vejce nerozmáčkla a Rumoušek, aby ho při nějakým svým výskoku nepřišpendlila do pažitu. Je to prostě blášen. Prošli jsme se po louce a bez říkání se fšící vrátili k brance. Odměnou bylo pro každýho ono vajíčko.

Tali to má hned. Vejce vezme, udělá křup snad ještě než ho chytí do zubů a sežere to ve vteřině. Celý i se skořápkou, kterou si labužnický pochroupe. A pak jde stát nad Rumíčka frontu. Ten si hezky vajíčko opatrně kutálí a baví se tím. Nerozkřápně ho opravdu ani, když mu ho hodíte. Ten by se dal zaměstnat jako svědomitý sběrač vajec. Tooooo by ho bavilo určitě velice. Vysbíral by opatrně šécky a dal je do košíčku a pak by si jedno vzal za odměnu. Takovej je to můj šikovnej pomocníček. Mimochodem - to je můj sen. Mít slepičky, takový ty chudery - striptýzky se jim říká. Jsou to ty nešťastnice z velkochovů v klecích. Kdyby člověk na té chalupě bydlel, víte, jak by jim tam bylo krásně? Udělal by se jim chráněnej kurník a

výběh, a mohly by si chodit travičkou, jak by chtěly. A Rumíček by byl taky nadšen, mohl by je ochraňovat a pásal by je, když si myslí, že je ta bordera. Zajímavý by to bylo s Taliprtkou. ☐ No enemže takhle to nejde. Protože co s nima jinak, do paneláku si je vzít nemožu.

Posléze jsem se šla pinožit po zahradě a ohařiska se postarali o svou vlastní zábavu. Tali si přitáhla jednu z těch ohlodaných obřích kostí a dala se do žižlání. To ovšem nenechalo chladným našeho zrzavého chlapínka a přesto, že měl k dispozici další dvě stejné kosti, potřeboval zrovna tuhle. A dával to hlasitě najevo ☐ ☐ . To jsou momenty, kdy si říkáme, že ani ona s ním to nemá úplně jednoduchý a že je tak trochu svatá Anežka zaživa. ☐

Večer jsme si s Anežkou svatou udělaly malou chvíli pro sebe. Moc hezkou chvíli. Rumíček už si vyvaloval pupík na gauči a na otázku: "Gdo de se mnou na louku rozsvítit do kapličky svíčku?" jen zvednul víko od pravého oka a mrsknul ocáskem, že jako ať zapomenu na to, že on by se zvednul, že už se dneska nadřel dost ☐ . To flekatá aktivistka se ke mně hned přidala a tak jsme šly jen spolu my dvě holky.

Nevím čím to je, ale vždycky před odjezdem je na tý zahradě a louce takovej jinej tichej klid. Hlubší než jindy. Netuším čím to je, ale je to tak. I proto vždycky tak hrozně nerada odjíždím, protože je to prostě jiný a vždycky mě to "polkne". A dneska jsem si to mohla užít, protože jsme se rozhodli, že pojedem až ráno. A teď jsme v tom hlubokým klidu, který tu panoval šly spolu s Tali ke kapličce rozsvítit světýlko do lucerničky. A Tali, jak kdyby taky vnímala tu atmosféru byla stejně klidná a i hluboká, jako ta příroda kolem nás. Šly jsme jen tak spolu. Ona nikde nešmejdila a čistě mi jenom dělala doprovod. To u ní neznáte. Pořád má co na práci, co zkoumat. Teď se totálně ponořila se mnou do toho klidu a čistého bytí. Bylo to úžasné. U kapličky se zastavila, počkala až zapálím svíčku v lucerně a pak, stejně tiše, jako jsme přišly, jsme se zase vracely zpátky na zahradu.

Kdo u nás byl, ví, že to na roh ke kapličce nejní žádná dálka, prostě jen přejdete louku. Ale ač to netrvalo kdovíjak dlouho, o to byl tenhle moment hlubší a silnější. Tali se proměnila v tichý a vnímající, ba dokonce - bez nadsázky - moudrý stvoření, který pro ten moment

Pondělíčko, pondělí

odhodilo veškerou rebelii a bylo součástí toho kolem nás. Nechalo to ve mě fakt hlubokou stopu. A doufám tiše, že třeba i v ní.